

**Χαιρετισμός από τον κ. Χρ. Λογγίνον στη συνεστίαση του Σωματείου
«Ελεύθερη Κυθρέα» εις την 1.12.1988.**

Αγαπητοί μου συγχωριανοί και συμπολίτες, υπό την τωρινή μου ιδιότητα, σαν, εκ περιτροπής δήμαρχος της σκλαθωμένης μας Κυθρέας, σας χαιρετώ όλους εγκάρδια, και σας εκφράζω τη μεγάλη μου χαρά και συγκίνηση για την αποψινή αυτή συγκέντρωση και συνεστίαση.

Πιστέψτετέ μου, πως δε νοιώθει ένας μεγαλύτερη χαρά και αγαλλίαση από του να βλέπη τους αγαπητούς του συγχωριανούς, συντοπίτες και φίλους μαζεμένους όλους συντρώγοντας και συνδιασκεδάζοντας, έστω και μια φορά τον χρόνο, αφού η τραγική μας μοίρα από 14 χρόνια τώρα μας έχει χωρισμένους και σκορπισμένους εδώ και 'κει στις ελεύθερες περιοχές της νήσου μας, μακριά τον ένα από τον άλλο, μακριά από τα σπίτια μας, μακριά από τους συγγενείς και φίλους μας, μακριά από τις εκκλησίες μας. Τέτοιες συγκεντρώσεις νομίζω πως, όχι μόνον πρέπει να γίνονται περισσότερες, αλλά, κατά τη ταπεινή μου γνώμη, επιβάλλεται να πραγματοποιούνται, για να διατηρήσουμε σαν συγχωριανοί και συντοπίτες που είμαστε την συνοχή μας, την αλληλοαγάπη μας, αρετές που μας περιέβαλλαν προ της εισβολής. Και είναι άξιοι συγχαρητηρίων ο Πρόεδρος και τα μέλη της επιτροπής του Σωματείου «Ελεύθερη Κυθρέα» και μεγάλης υποστηρίξεως για συνέχιση του έργου των, που αναλαμβάνουν με πολλούς κόπους αυτήν την ωραία πρωτοβουλία της συγκέντρωσης και ψυχαγωγίας έστω, όπως είπα, και μια φορά το χρόνο που μας θγάλλει προσωρινά από το βαρύ άγχος που σαν μυλόπετρα μας βαραίνει το στήθος, αλλά και για να αναζωπυρούνται και γιγαντώνεται ο πόθος μας και η νόσταλγία για επιστροφή.

Επίσης μας δίδεται η ευκαιρία να κουβεντιάσουμε μεταξύ μας και να ενθυμηθούμε τις καλές εκείνες και αξέχαστες μέρες που ζούσαμε στην ωραία μας καταπράσινη Κυθρέα με τα τρεχάτα της νερά και τις ομορφιές της. Να φέρουμε στη μνήμη μας τα πατροπαράδοτά μας ήθη και έθιμα που, νομίζω, σπάνια χωριά διατηρούν

τέτοια. Να επαναφέρουμε στη μνήμη μας διάφορα ανέκδοτα των διαφόρων τύπων, ανδρών και γυναικών, του χωριού μας. Να κρατήσουμε και διατηρήσουμε σταθερά και αναλλοίωτα, μέχρι σχολαστικότητας, τις γιορτές μας, τους τουρκώτικους, ξακουστούς σ' όλη την Κύπρο γάμους, τες λαμπριάτικες γιορτές μας και τόσα άλλα...

Στην προσφυγιά δε μας ενθουσιάζουν, ούτε μας συγκινούν οι πολυτελείς και πανύψηλες σαν πύργοι κατοικίες και τατσιμεντένια παλατάκια. Εμείς νοσταλγούμε τα πλιθαρένια πατροπαράδοτα σπίτια μας, τους φούρνους μας, τους γουμάδες μας, τα τσελλάρκα μας, τις εληές και τις λεμονιές μας, τους καλαμιώνες μας, και αυτό ακόμη το κράξιμο του πετεινού στην αυλή μας και την αίγα μας...

Και όπως λέγει και ο ποιητής:

*«Δεν θέλω 'γω φαντακτερά
παλάτια που λαμποκοπούν,
μηδέ τη ψεύτικη χαρά
που με τα πλούτη τους σκορπούν,
εγώ ποθώ το φτωχικό
το σπίτι μου το πατρικό»*

Ακόμα η συγκέντρωση τούτη μας ενδυναμώνει και ψυχικά, παρηγορώντας και ενθαρρύνοντας ο ένας τον άλλον και προ πάντων τούς λιπόψυχους. Να μη θγάλουμε ποτέ την ελπίδα μας από την καρδιά και τη σκέψη μας, και να λέγουμε, πως δεν θα γυρίσουμε πια στην Κυθρέα μας. Αλλοίμονο, αν φωληάσει μέσα αυτή η ιδέα. Μην ακούτε τα ανόητα λόγια που λέγει ο ένας και ο άλλος σε μας τους εκποτισμένους, σε μας τους πρόσφυγες. Δηλαδή «να το θγάλουμεν από το νου μας πως θα ξαναπάμε στα χωριά μας.» Κλείστε τα αυτιά σας σ' αυτούς. Αυτοί είναι οι ψοφοδεείς, οι δειλοί, οι λιπόψυχοι και επιτηδείοι για τέτοια, το κάμνουν για να γελούν με τον πόνο μας και για να δείξουν πνεύμα πολιτικής εξυπνάδας, γυρίστε τους περιφρονητικά τη πλάτη σας.

Ελπίδα λοιπόν θάρρος και υπομονή αγαπητοί μου συγχωριανοί και συντοπίτες και

ο Θεός βοηθός. Η εκκλησία μας, μας φωνάζει: Η υπομονή των πενήτων, ουκ απόλλυται εις τέλος» φθάνει να προσευχόμεθα και να είμαστε θαρραλέοι και όχι δειλοί κι απελπισμένοι.

Και αν εύρουμε ερειπωμένες τις εκκλησίες μας και τα σπίτια μας, ξεριζωμένα τα δέντρα μας, όλοι μαζί χέρι με χέρι, ακουμπώντας ο ένας στον ώμο του άλλου, θα τα ξαναφτιάξουμε από την αρχή: Και όπως είπε κάποτε ο Περικλής στους αρχαίους Αθηναίους: «Δεν είναι αυτά τα σπίτια, τα δέντρα κ.λ. που κάμνουν τους άνδρες αλλά οι άνδρες κάμνουν αυτά».

Στα παιδιά μας, που και αυτά, είτε επήραν τον δρόμο της προσφυγιάς μικρά, είτε εγεννήθησαν εδώ στην προσφυγιά, να μη σταματούμε από του να τους διηγούμαστε και να τους περιγράφουμε με τα πιο ζωηρά χρώματα, το χωριό μας, τις γιορτές μας, θρησκευτικές και εθνικές, το κεφαλόβρυσό μας, τα τρεχάτα νερά στα αυλάκια, τα σχολεία μας, τις εκκλησιές, τους δρόμους, τα μονοπάτια κ.λ.π. με τέτοιο τρόπο, που σαν να τα βλέπουν μπροστά τους. Ακόμη και με σχεδιαγράμματα στο χαρτί, αυτά αρέσουν στα παιδιά, εντυπωσιάζουν, και τους μεγαλώνουν τον πόθο για γρήγορη επιστροφή για να δουν αυτό το χωριό τους. Και όσοι τώρα εδώ στην προσφυγιά έγιναν γονιοί, πατεράδες, μητεράδες, να διηγούνται στα παιδιά των, για τα νεανικά τους και ευτυχημένα χρόνια που περνούσαν στα σπίτια τους, που ήταν παιδιά κι αυτοί, με τους γονιούς των, και για τα

μαθητικά τους χρόνια στην ωραία Κυθρέα. Και με αυτόν τον τρόπο θα εμψύσσουμε στην ψυχή των παιδιών μας, τη νέα γενιά που θα μας διαδεχθεί, τον μεγάλο πόθο για γρήγορο γυρισμό. Ακόμη και από υψώματα της Λευκωσίας, όπου είναι δυνατόν, να δείχνουμε στα παιδιά μας τη Κυθρέα, έστω και από μακριά, και να τους εξηγούμε που περίπου είναι το πατρικό τους σπίτι, η εκκλησία της ενορίας τους κ.λ.π., αυτό είναι η καλύτερη διδασκαλία για ανυπόμονο πόθο του γυρισμού.

Καρδιά λοιπόν και θάρρος αγαπητοί μου συγχωριανοί και ελπίδα και ο Θεός βοηθός. Η επιστροφή στα σπίτια μας πλησιάζει, φθάνει εμείς να μη την ξεγράψουμε από το νου μας και από τη σκέψη μας. Όλοι μαζί μονιασμένοι και αγαπημένοι θα πάρουμε την ελευθερίαν μας, που θα την απολαμβάνουν και οι επόμενες γενιές. Αυτό είναι το καθήκον μας, ο όρκος μας η υπόσχεση μας προς αυτές.

Με αυτά τα λίγα λόγια, σας καλώ όλους να φωνάξουμε από τα βάθη της καρδιάς μας:

Ζήτω η Κυθρέα μας.

Ζήτω το Σωματείο «Ελεύθερη Κυθρέα».

Ζήτω η ελευθερία μας, και γρήγορο γυρισμό.

Σας εύχομαι υγεία και καλό και ευχρήματα στο γλέντι.

Σας ευχαριστώ όλους.

